

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ЧУДЕСНИТЕ ГОСТИ

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

В редакцията на вестник „Една вечер“ цареше смут. Сътрудниците изскачаха час по час на стълбището и надничаха надолу, чистачките метяха по никое време коридора, шибаха с метлите си по краката претичващите репортьори, а от стаята, на чиято врата имаше табелка „Литературен отдел и Юридическа консултация“, долиташе миризма на салам и бясно потракване на ножове. Там се бяха залостили петима келнери и един управител на ресторант, облечен в полуфрак. Те режеха франзели, подреждаха в чиниите репички със зелени опашчици, кръгчета лимон и краковски салам. Върху ръкописите стояха бутилки и сосиери.

Сътрудниците, които в очакване на банкета не бяха слагали троха в устата, надничаха начесто в тази стая и вдъхновени от блясъка на портокалите и салфетките, отново се устремяваха към стълбището.

Завеждащият литературния отдел стоеше пред редактора и като попипваше нервно късите си мустачки, казваше:

— Сега са на обед с народни и заслужили артисти, после ще закусят в ЦУНХУ^[1], а десетина минути по-късно ще са на обед със знатни колхозници. Там вече ги чакат нашите хора с колите — ще ги грабнат и ще ги докарат право тук — на закуска.

— И капитан Воронин ли ще дойде? — попита неуверено редакторът.

— Ще дойде, ще дойде. Осигурил съм редакцията с челюскинци — бъдете спокоен.

— Ами героите? Внимавайте, Василий Александрович!

— Осигурил съм редакцията и с герои. Ще ни гостуват: Доронин, Молоков, Водопинов и Слепньов.

— Чуйте, ами няма ли да ни ги отвлекат по пътя? Нали ще дойдат откъм улица Маросейка, а пък там във всяка сграда има учреждение.

— И това няма защо да ни плаши. Дал съм нареждания. Нашият човек ще кара по пръстен „Б“, а после по глухи улички. Ще ги докараме пресни-пресни — като поети само преди минута, от леда.

— Ох, хайде вече по-скоро да идват! — въздъхна редакторът. — С мезетата как сме? Внимавайте — те положително ще са гладни.

По телефона предадоха последните новини:

— Потеглиха от ЦУНХУ, отиват при знатните колхозници.

Известието обиколи цялата редакция и ножовете затракаха още по-силно. Управителят изпъчи гърди и си оправя папионката. На улицата пред къщата взеха да се събират деца.

Часът протече в такова мъчително очакване, каквото едва ли са изпитали челюскинци, търсейки с погледи в небето самолетите. Василий Александрович не се отделяше от телефона, приемаше съобщенията.

— Какво? Ядат готвеното? Много добре!

— Започнаха речите? Чудесно!

— Кой иска да ни ги отнеме? В никакъв случай! Имайте предвид, че ако ги изпуснете, ще отговаряте пред профкомитета. Може би имате нужда от помощ? Изпращаме ви трима души с мотоциклет: Гуревич, Гурович и Гурвич. Разположете ги по пътя, по който ще минете.

Най-сетне беше получено и последното съобщение:

— Излязоха на улицата. Хванахме ги. Настанихме ги в колите. Идат.

— Идат, идат!

И в същия миг в кабинета на редактора нахлу театралният критик. От вълнение той беше си смъкнал вратовръзката и я държеше в ръка.

— Катастрофа! — изрече той с мъка.

— Какво има?

— Долу — каза с гробовен глас рецензентът, — на третия етаж, в редакцията на вестник „За риболова“ са сложени маси за банкет. Току-що ги видях със собствените си очи.

— Е, та какво, като са сложени? Какво общо имаме ние с това?

— Да, но те казват, че очаквали челюскинци. И което е най-важното — същите, които и ние.

— Но нали челюскинците ги водят нашите хора?

— Ще ни ги отнемат. Честна дума, ще ни ги отнемат! Ние сме на четвъртия етаж, а те на третия.

— Нали ще ги качим с асансьора.

— Да, но жената на асансьора е техен човек. Те всичко са предвидили. Аз я питах. Наредили са ѝ да откара гостите до третия етаж — и точка.

— Загубени сме! — извика звънко редакторът. — Василий Александрович, нали ви казах, че ще ни ги отнемат!

— А пък аз още преди половин година ви казах да не давате третия етаж под наем на този „Риболов“. Да го бяхте дали на кротката Медицинска енциклопедия, сега всичко щеше да е наред.

— Но кой можеше да предвиди, че „Челюскин“ ще потъне! Ох-ох-ох! Стоплили сме змия в пазвата си.

— Да бяхте им видели масите! — горещеше се рецензентът. — Като на рибен вестник. Само риба. Съомга, есетра, моруна, пъструга, сардела, пушена риба, дроб от михалца, раци, сельодка. Да, мили мои колеги, осемнадесет вида сельодка!

Нещастният редактор на вестник „Една вечер“ размахва ръце, изтича на стълбището и слезе на площадката на третия етаж.

Там преспокойно със ситни крачки си се разхождаше отговорният редактор на „За риболова“. Той си мърмореше нещо под нос, изглежда, репетираше приветствената си реч. От вратите надничаха сътрудници. Те миришеха на риба.

Сдържайки негодуванието си, редакторът на „Една вечер“ каза:

— Добър ден, другарю Барсук. Какво правите тук, на стълбището?

— Дишам чист въздух — отговори невинно рибният редактор.

— Странно.

— Няма нищо странно. Площадката си е моя и си дишам. Ами вие какво правите тук, другарю Икапидзе?

— И аз дишам чист въздух.

— А, моля ви се, дишайте си чист въздух у вас. На площадката на четвъртия етаж.

— Ох, другарю Барсук — натърти проникновено „Една вечер“, ще се наложи, както виждам, да се срещнем в Комисията за партиен контрол.

— Защо не, другарю Икапидзе. На вашите услуги. Членска книжка номер 1293562.

— Зная — изстена „Една вечер“, — че причаквате тука нашите челюскинци.

— Челюскинците не са ваши, а общи — хладнокръвно отвърна „За риболова“.

— Ах, така, значи — общи били!

И редакторите запристъпваха един към друг.

В това време долу забоботиха мотори, чуха се виковете на тълпата и осветеният асансьор спря на третия етаж. На площадката излязоха героите. Рибената жена от асансьора беше извършила пъкленото си дело.

„Една вечер“ се втурна напред, но безсрамният Барсуков зае поза и с невероятна скороговорка заниза:

— Позволете ми, скъпи другари, в този знаменателен час...

Делото на четвъртия етаж изглеждаше загубено. Хитрият Барсук говореше за нерушимата връзка между риболовното дело и Арктика и за огромната роля, която изиграл вестник „За риболова“ в спасяването на челюскинци. Докато Барсук действуваше по този начин, „Една вечер“ пристъпваше нетърпеливо от крак на крак, като кон. И веднага щом врагът завърши тържественото си слово, Икапидзе изписа на лицето си гостоприемна усмивка и ловко подхвана инициативата.

— А сега, скъпи гости — каза той, отмествайки с рамо съперника си, — заповядайте на закуска на четвъртия етаж. Оттук, моля. Заповядайте, заповядайте. Защо стоите на пътя, другарю Барсук? Не, пардон, пуснете ни да минем, ако обичате. Насам, насам, скъпи гости. И ще ви моля да не ни придирият... каквото бог дал, тъй да се каже, хляб и сол...

И като ръгна с остро коляно секретаря на „За риболова“, който се опитваше самоотвержено да легне на стъпалото и да му прегради пътя с тялото си, той поведе челюскинци след себе си.

Като се усмихваха уморено и долавяха с ужас миризмата на ядене, чудесните гости тръгнаха към редакцията на вечерния вестник.

В мълниеносната и незабелязана почти от никого учтива схватка пъргавият Барсук успя все пак да отмъкне и да отвлече в хралупата си двама герои и осем души челюскинци със семействата.

Забелязаха го чак когато насядаха около банкетните маси. Утешителен беше обаче радостният факт, че смелият Василий Александрович беше доставил допълнително на четвъртия етаж, по пожарникарската стълба, още трима челюскинци: двама моряци първа степен и един огняр с жена му и трите му невръстни дечица. По пътя, докато се катерили покрай прозорците на третия етаж, рибените сътрудници ги дърпали за краката с виковете: „Добре дошли, добре дошли!“, а Василий Александрович се опитали да го тласнат в бездната. Той поне твърдеше, че било така.

По-нататък всичко мина добре и дори чудесно. Произнасяха речи, едва не плачеха от радост, гледаха героите с широко отворени очи, умоляваха ги поне нещичко да хапнат, е, едно залче макар. Добрите герои ядяха, за да не обидят. И на третия етаж, изглежда, всичко беше наред. Оттам долиташе такова свръхмощно „ура“, като че ли цял армейски корпус се устремяваше в атака.

След речите почнаха спомени, смяха се, пяха, радваха се. С една дума, както се казва, вечерята продължи дълго след полунощ.

Та, значи, вече късно след полунощ на неутралната площадка между третия и четвъртия етаж се срещнаха двамата редактори. В косите им се бяха заплели разноцветни кръгчета конфети. От петлицата на Барсук беше провиснала огромна чайна роза, миришеща, кой знае защо, на портвайн № 17, а Икапидзе си вееше на разгорещеното лице със зелена опашчица от ряпа. Лицата им сияеха. За среща в Комисията за партиен контрол отдавна не ставаше и дума. Двата бяха заети с къде по-важна работа.

— Та, значи, така — казваше Икапидзе и непрекъснато се накланяше с цялото си туловище напред, — ние ви даваме Водопянов, а вие... вие ни да-ва-те Молоков.

— Да ви дадем Молоков? Шегувате ли се? Молоков, с ваше разрешение, е спасил тридесет и девет души.

— Ами Водопянов?

— Какво Водопянов?

— Водопянов, ако искате да знаете, е прелетял от Хабаровск шест хиляди километра! Малко ли ви е?

— Това е вярно. Е, добре. Тъй да бъде. Ние ви даваме Молоков, а вие ни давате Водопянов, един огняр с децата му и брата на капитан Воронин.

— Брей, ами не щете ли да ви дадем и самия Воронин? — попита иронично Барсук.

— А, ще прощавате! Вие не разбирате ли какво ви даваме срещу Воронин? Слепньов с жена му, двама моряци първа степен и една съпруга на научен работник.

— Ами Доронин?

— Какво Доронин?

— Как какво? Доронин е долетял от Хабаровск в неотоплен самолет. Това според вас да не е разходчица до Воробьевие гори?

— Не казвам такова нещо.

— В такъв случай ние искаме срещу Доронин: Корпусов, писателя Семьонов, двама дърводелци, един геодез, боцмана, художника Федя Решетников, момиченцето Карина и Хват — специалния кореспондент на „Правда“.

— Да не сте полудели?... Откъде ще ви го взема туй момиченце? Та то е дете! То сега спи.

И още дълго двамата трогателни добряци продължиха своите изчисления и размени. А размяната отдавна беше станала и без тях. Героите ги водеха от горе долу и от долу горе и изобщо вече не можеше да се разбере коя редакция къде е.

Нощта беше топла и на улицата, в полярния блясък на звездите, пред входа на двете редакции в пълно мълчание очакваше героите цяла тълпа момчета.

[1] ЦУНХУ — Централно управление за народостопанска отчетност. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.